

Noapte

Elev: Constantinescu Ruxandra Maria
Școala: Școala Generală "Sfântul Andrei", Sector 6, București
Profesor îndrumător: Toma Liliana

E îndeajuns de liniște ca luna
Să răspândească vis de armonie
Și îndeajuns de cald ca liliacul,
Ce aplecat adăpostește lacul,
Să-și legene ușor culoarea vie
Și s-o-mpletească tot cu armonie,
Parfum frumos și flori de iasomie.

Când luna apare e totul pustiu
Și parcă nimic nu se-aude,
Și parcă dispare în vânt orice gând
Pe cer nu se simte nimic fremătând,
Iar lacul e negru, parcă-necând,
Limanul cu propriile-i unde.

Tăcerea și pacea sunt tot un război,
Dar dus mârșăvește,
Căci fără de vorbe și fără de cânt,
Când nici măcar visele nu se aud,
Fricile nopții în gânduri pătrund,
Pe când vrajba crește.

Ce soarta urzește se schimbă în noapte,
Când stele sihastre
Răsar pe o boltă-nrăită de vânt
Și-urmează tăcerea, pe cer așteptând,
Cu razele lucii avid căutând
O Eris a nopții nefaste.

Melcul mecanic

Elev: Constantinescu Ruxandra Maria
Școala: Școala Generală "Sfântul Andrei", Sector 6, București
Profesor îndrumător: Toma Liliana

Protagonistul astei drame scurte
Este un melc grăsan și slut și chel.
Numai prin simpla sa prezență spune multe,
Deși mai sunt și-alte ființe ca și el.

O văgăună are-n astă lume,
Cu iarbă și-o ciupercă la intrare,
Ascunsă după o frunză pe o culme,
Cu o cămară plină cu mâncare.

Stă singur și mănâncă doar salată
Și uneori mai roade câte-o frunză,
Cochilia-i e boantă și pătrată
Și-i angajat pentru o altă găză.

Munca-i e "lege și ideal în viață",
Aplică tot ce uneltește găza,
Însă trăiește tot într-o vacanță
Și toată ziua stă și roade frunza.

Are cochilia adesea lustruită
Și ochii filiformi plini de noblețe,
Dar judecata clar îi e lipsită
De orice urmă de acuratețe.

E un robot cu două mici antene,
Cu care el constată și observă,
E programat să-alunece alene
Și să muncească fără pic de vervă.

Sistemul său de lucru e banal,
Iar găza-l învârtește de cheiță,
Nu-i nici inteligent, nici rațional
Și este resetat la orice fiță.

Se vrea săracul melc de referință,
Însă-i notabil numai ca scursură,
N-are nici judecată, nici dorință,
N-are nici har și n-are nici măsură.

Nu știe nici măcar ce-i conduita,
Dar uite-l ce succes are-ntre găze,
Căci, de le minte cu nemiluita,
E bun și la final își cere scuze...

O simplă microviață

Elev: Constantinescu Ruxandra Maria
Școala: Școala Generală "Sfântul Andrei", Sector 6, București
Profesor îndrumător: Toma Liliana

În primăvară, când încă e răcoare,
Dar soarele gonește iarna albă,
Ce-ar fi de spus și de apreciat, până ca vântul să-l fi măturat,
Despre natura unui fir de iarbă ?

E-adesea mic, un strop dintr-un ocean,
Și încă un ocean mustind de viață,
Umbrit de flori și-nconjurat de ceață,
Acoperit de fire de mărgean,
Ce-i încropesc armură cu pieptar,
Să nu-i piară verdeața în zadar,
Spălat de roua cea de dimineață.

Pictează cerul

Elev: Constantinescu Ruxandra Maria
Școala: Școala Generală "Sfântul Andrei", Sector 6, București
Profesor îndrumător: Toma Liliana

Dacă este așa precum se spune
Și cerul plin de nori e infinit
Și aparține inimilor bune,
N-ar fi atât de greu de împărțit.

Și fiecare din bucata-i infinită
Să îi dea vieții propria-i culoare
Și fiecare din bucata-i însoțită
Să-și pregătească sfântul loc sub soare.

Pictează ceru-așa cum ți se pare
Că ar putea s-arate doar în vis,
Pictează-l negru-n plină fulgerare,
Apoi pictează stele-n paradis.

De mintea ta îți conturează moartea,
Și cum arată ea închisă-n nori,
Poți peste soare a aduce noaptea,
Însă pe cer când vei picta-pictează flori.

Somnul rațiunii naște monștri

Elev: Constantinescu Ruxandra Maria
Școala: Școala Generală "Sfântul Andrei", Sector 6, București
Profesor îndrumător: Toma Liliana

Când întunericul se-așterne peste lume
Și peste-ntreaga sa activitate,
O-nfățișare capătă anume,
Îngrozitoare doar prin simplu-i nume,
Iar omul dus e-n vise dezbinat.

În față-i mii de monștri se-nfiripă
Și-n ochii lor groțești se oglindește
O viață-ntreagă numai într-o clipă
Ce în privirea necurată se disipă
Și realitatea parcă ocolește.

Fantasme, umbre-aproape cunoscute,
Ce-aieva par în semiîntuneric,
Fantome ale vieții renăscute
Sunt amintiri, dar sunt greșit țesute,
Împrăștiate de un vânt puternic.

Propria-ți minte realitatea își destramă,
Ești prizonier al propriei ființe
Din voia monștrilor de mistuie o flamă
Și-n suflet joci în propria ta dramă
Și mori la-ndemnul propriei conștiințe.

Ieșit din realități imagine,
Acest cortegiu slab, fanariot,
Format din monștri, zburători și alte fiare
În fața rațiunii brusc dispăre,
Căci monștrii sunt aceiași peste tot.